

Kedves Barátaink,

Néha elcsodálkozunk, hogy mindenütt szabályok uralják az életünk!
Mindenütt ott vannak, és igazodnunk kell hozzájuk.
Akkor esünk leginkább ámulatba, ha nem értjük őket és mégis be kell tartanunk azokat.

Szabadok szeretnénk lenni!

De mi a helyzet a szabadsággal?

Megeshet, hogy élünk a szabadságunkkal, de közben mások szabadságát korlátozzuk, és bizony az ilyesmi hamar kiderül...

Ebben az esetben mégis lenne értelme a szabályoknak?

Ki találja ki őket?

Hogyan keletkeznek a szabályok?

Ki mondja meg, melyik szabály helyes és melyik helytelen, jó illetve rossz?

Mikor akadályoznak minket?

Lehet-e káros egy szabály?

Mi egyáltalán a SZABADSÁG?

A játék kedvéért képzeljétek el a következőket:

egy lányt és egy fiút, legyenek ők Nick és Sara,
képzeletbeli utazásra küldjük őket.

Úticéljuk a szabálygyár!

A szabálygyár a város legnagyobb épülete! Egészen grandiózus!

Itt kétségtelenül tisztában vannak a „Szabályokkal“!

„Szasztok, bizonyára a szabálygyár vezetett túrájára érkeztek?” kérdi rögvest egy alacsonyabb ember, miközben feljük siet a folyosón.

„Hát, persze, nagyon kíváncsiak vagyunk”, felelik Nick és Sara.

„Pompás, én vagyok a szabálmester!

Mindjárt az első szabály: Ne zajongjatok, különben megzavarhatjuk a szabálykutatókat és feltalálókat.

A második szabály pedig: Mindig maradjatok mellettem, nehogy nyomotok vesszen.”

Nick kérdésre nyitná a száját „Ő, Szab...”

„Harmadik szabály: Csak a túra végén kérdezhetek”, szól határozottan a kisember és a széles átjáró felé slisszan.

Nemsoká íróasztalok hosszú sorai tárulnak eléjük. Az asztalok mögött olyanok ülnek, akik szabályokat találnak ki- és fel.

Egyesek igen öreg szabályfeltalálók vastag szemüvegekkel, ők még ceruzával írnak,

mások pedig a fiatal szabálykutató generáció tagjai, akik számítógépek és képernyők mögött kuksolnak.

“A fiatalok a kisebb szabályokért felelősek,” - suttogja a kisember, nehogy megzavarja a feltalálást.

“Például, hogy nem mászhattok át kerítéseken, hogy tilos nyilvános helyen, nagy tömegben az orrotokat túrni.

Az öregebbek az összetettebb, bonyolultabb előírásokkal foglalkoznak, mint pl.: a törvények és hagyományok, amelyek egynémely már önmagában nagyon régi és öreg.

Kisvártatva különös teremhez érkeznek.

„Ez a nagy próbaterem. Az összes új szabálynak itt kell átmennie a teszteken, így állapítják meg jók vagy rosszak-e.

Hiszen a mindennapokban is be kell válniuk”.

Az egész terem falát képernyők borítják, előben mutatják egyes szabályok működését bevetés közben.

„Uhh“, ujjong fel Nick, „én is kipróbálhatom?”

„Természetesen, fiatalember”, egy szálkavékonyágú hölgy, miközben székeivel egyik képernyőtől a másik elé hajtja magát.

„Szeretném ezt a szabályt törölni,” - lelkesedik fel Nick:

„A piros lámpánál meg kell állnunk!”

A szabálymodellező hosszúkás ujjai szinte röpülnek a billentyűzet felett. Már is a képernyőre irányítja a figyelmet, ahol jól látszik, amint több autó, kamion és busz, meg biciklisek is, pillanatok alatt egymásba csúsznak és ütköznek, ráadásul a közlekedést is ellehetetlenítik.

„Hmmm, na jó, lehet vannak értelmes szabályok is,” - mormogja Nick.

„Akkor nem szükséges mindig a másik fejével gondolkodnunk, mint mondjuk a közlekedés esetén...”

A túra folytatódik, immáron a vizsgálót maguk mögött hagyva az „Ellenőrzés & Jogosultságok” csarnokához érkeznek.

„Itt tudjuk megállapítani, hogy az emberek ismernek-e minden szabályt, valamint, hogy betartják-e azokat” - vezeti be a látottakat idegenvezetőjük.

„Azzal kezdjük, hogy rávegyük az embereket, a szabályok betartására. Majd bemutatjuk nekik az okokat és a célokat, hogy miért keletkezett egy-egy szabály.

Például: a közlekedésben, mindenkinek világos, miről van szó, vagyis a balesetek elkerüléséről, a résztvevők lehetőleg biztonságos mozgásáról. Ezt mindenki látja és belátja!

De nem mindig ilyen egyszerű:

Vasárnaponként miért nem használható a gérvágó?

Olyankor már kitűnik, milyen sokan nem ismerik a szabályokat és hányan nem követik őket.

És ha nem olyan fontos, akkor már nem is foglalkozunk vele.

Ha azonban az, fontos, pl.: az adótörvények vagy az államrend előírásai akkor azokat átalakítjuk, hogy aztán megint mindenki betarthassa őket. Így aztán ismét `megértik` az emberek, miért is lettek megalkotva!” - az öregecske szabálmester kacagni kezd.

Nick és Sara csodálkoznak! Mennyi szabály és magyarázat és jogosultság:

- Miért kell éjjel is, amikor a láthatáron sincs semmi, megállni a pirosnál?
- Miért határozzák meg hajszálpontosan melyik iskolaévben mit és hogyan kell megtanulni az iskolákban?
- Miért van olyan szabály, ami meghatározza, hogy 26 csirke megelégszik egy négyzetméterrel az ólban?

És így tovább, rengeteg szabály jut eszükbe, amiknél azért elgondolkozhatnának még egy csöppet az értelmükön.

Amúgy is: kinek hasznos ez a szabálykáosz?

Rendben, azért vannak hasznos szabályok is,

- mint a közlekedésben használatosak javarésze vagy
- hogy a sportolók egyszerre érkezzenek az edzésre, hiszen máshogyan miképpen is lehetne közösen elkezdni a gyakorlást, állandóan valakire várhatnának.

A gyerekeknek mégis úgy tűnik, hogy a szabályfeltalálók azért sok értelmetlen szabályt is fenntartanak, sőt újabbakat találnak ki hozzájuk, így is kihangsúlyozandó fontosságukat.

Feltűnik nekik, mennyire foglalkoztatja a rengeteg előírás az embereket. Ott lebeg az emberek előtt folyamatosan a nagy kérdés: miképpen kellene viselkednem?

Remélem mindent jól csináltam!

A szomszéd is betartotta vajon a szabályokat?

Sara és Nick hirtelen ráébrednek – akár értelmes, akár nem – mindezek önmagunk alkotta szabályok.

Önmagunk alkotta, tehát más egyezményekre is változtathatók.

Arra is rájönnek, hogy a szabályháló annyira sűrű szövésű, hogy olykor, az egyiknek megfelelően a másik szabályt viszont már felrúgjuk.

Ajjaj, ebből aztán nincs kiút?

Vagy mégis?

Nincs sok idejük, tovább töprengeni, mert kísérőjük már indul is tovább.

„Nos, nagyjából végig értünk és azt hiszem végeztünk is” - csapja össze tenyereit a szabálmester.

„És ott, arra mi van?” - kérdi Sara miközben ujjal egy ajtóra bök, a küszöb alatt éles fénycsóva világít.

„Oh, az a kertünk” - mondja az emberke.

"Bizonyára azokból az időkből maradt fent, amikor a szabálygyár még épülőben volt.

Az igazat megvallva, sosem megyek oda, de hát nincs is időm ilyesmire. Senkinek sincs...”

Sara és Nick összenéznek.

Igen, ez az: itt sikerülhet!

Itt kiléphetnének, ki ebből a kusza, egymást átfedő szabályhálózatrendszerből.

Már oda is lépnek az ajtóhoz! Sejtik, hogy ez a kijárat!

„Bemehetünk a kertbe?” - kérdik nagyjából egyszerre.

„Nem, az lehetetlen, mert, mert... ez a szabály.” - jelenti ki kurtán a vezetőjük.

Ebben a pillanatban éles sípszó hallatszik. Ilyenkor azonnal a nagy próbaterembe kell menni – ez a szabály!

Gyöngyözni kezd a homloka, mi tévő legyen?!

Ott kell hagyja a két gyereket, de az ellentmond a 18-24-es szabálcikkelyeknek 'A szabálygyár látogatók nem maradhatnak kísérő nélkül az épületben tartózkodásuk alatt!'

A szabálmester bizonytalan hangon, megkéri a két fiataalt, hogy minden körülmények között ezen a helyen várákózzanak rá, amíg visszatér.

„Persze, biztosan! Magától értetődik!” - válaszolják mindketten, és természetesen azonnal oda is lépnek a kertajtóhoz, amint a vezető látómezőjükből eltűnik.

„Mintha zárva lenne az ajtó.” - csodálkózik Nick, ahogy megpróbálja felnyitni azt.

„Gyere, gyürkőzzünk neki együtt!” - teljes erejükből húzni kezdik – „egy, két, há’!”

Gyorsan közeledő léptekeket hallanak a folyosóról.

Még egyszer nekiveselkednek, húzzák, majd kétségbeesetten esnek a padlóra. A léptek egyre csak közelednek...

Aztán Nicknek beugrik, lehet, hogy befelé nyílik.

„Lehet, hogy csak be kell lépni rajta?” - kiáltja Nick.

És tényleg, az ajtó könnyedén kinyílik.

Azonnal be is lépnek a kertbe.

Egy nagy mező szélén találják magukat.

Minden csendes, békés, világos.

A levegő csodásan friss és enyhe, mint egy korai, nyári reggelen.

Sara és Nick mély levegőt vesznek.

Milyen más itt minden!

Egy csodás kert tárul eléjük.

Egy férfi és egy nő közelednek feléjük.

A kertész és kertésznő, mindketten nagy örömmel üdvözlük őket.

"Hol vagyunk?"

"Megtaláltatok a középbe vezető utat, a belső szabadság kertjébe. Ahogyan észrevehettétek, könnyű figyelmen kívül hagyni a kertet. A megtalálásához, először is fel kell ismerni a szabályok hálóját és minden szükségszerűsége mellett megérezni zárt mivoltát – és akkor ugrik be, hogy megszabadulásra van szükség és, hogy átlépjétek az ajtón a kertbe."

"Miért alakult ki a szabályoknak ez a kusza hálója?

Minden pillanatban egyre összetettebb és sűrűbb lesz..." - csodálkozik Sara.

„Az emberiség egyre több és több művet hoz létre – a hozzájuk tartozó szabályokkal együtt.

Egyre újabb előírások és szabályok próbálnak meg igazságosságot teremteni és a jót és rosszat keretek közé terelni.

A sok szabály aztán egyszer odavezet, hogy teljesen szem elől tévesztik, hogy a szabályoknak kellene az életet szolgálni.

Az emberek megkísérelnek mindent szabályozni és minden szabályt betartani, azonban ez a küzdelem mintegy titkos határként, távol tartja őket a kerttől és sosem engedi kinyitni a kaput.

Soha nem jutnak el a saját kérdéseikhez, a saját életük értelmének kereséséhez.

Így lehetetlen eljutni a belső, tiszta forráshoz és a benne nyugvó inspirációhoz.

Itt a belső szabadság kertjében létezik a csodálatos belső szoba, tér, amiben minden szabály ellenére megtalálható a szabadság.

A szabadság, ami valódi beteljesedést hoz.“

„Hogyan akadályozhatjuk meg, hogy feledésbe merüljön ez a belső szabadság?“

„Ha nem adjátok fel, az értelem keresését, akkor felébred bennetek a belső szabadság utáni vágy.

Ide vezet majd titeket, a kert közepébe.

Ha ügyeltetek a valódi életre, ha rákérdeztek minden dolgok „miértjére“, akkor eljuttok a belső szabadsághoz.“

“Az igazi szabadság nem ismer egyetlen emberalkotta szabályt sem, az isteni harmóniában keletkezik.

Az örök szeretet tüzével felpezsdített zenekarként, a mindenség lélegzetéből véve” - mondja halkan a kertésznő.

A kertész pedig hozzáteszi:

“Minden emberben benne rejlik ez a szabadság.

Bármit is tapasztaltok életetekben, bármilyen szabályhoz is kelljen igazodnotok, ezt a szabadságot mélyen magatokban hordozzátok.

Emlékezzetek erre!

Próbáljatok együtt rezegni az isteni harmóniában!

Akkor a szabadság kis vetőmagja felvirágzik a teljességében.“

Ámen